

Da han møtte henne

Da Bjørg-Turid Johansen møtte Hans Jørgen Vik på Folkerestauranten i 1956.
En fortelling som kunne vært sann.

Min mor og far var sjelden på restaurant. Det var to nøysomme mennesker som bodde hos hennes mor og som ikke vanligvis unte seg noe ekstra. Det var annerledes denne dagen. Søndag 30. september 1956 skulle de feire sin bryllupsdag. De var på vei opp trappa i Folkerestauranten, Parkrestauranten i Porsgrunn. Deres to små barn var med. Liv på to år og Inge på fire og et halvt. Guttungen var en nysgjerrig sjel. I trappa passerte de et par i lavmælt samtale. Hun stod øverst og så ned på ham med glitrende øyne og rødmalt munn. Han la hodet bakover og så henne dypt inn i øynene. Skjegget stod rett ut fra haka, over et dirrende adamseple. Ordene kunne ikke høres, men stemningen var tett. Vel oppe fant den lille familien seg en plass ved hjørnevinduet mot parken. Mor og sønn med utsikt til paviljongen og dammen hvor barna skulle komme til å plaske i årene som kom og far og datter med utsikt til gymnaset. Trafikken i krysset Jernbanegata Sverresgate var moderat. I parken lekte barna mens foreldrene slappet av på benkene. Familien hadde ikke før satt seg før de to fra trappa fant seg et bord like ved. Mor var herrefrisør, nylig var hun blitt mester og hadde åpnet sin egen frisørsalong i Lilleelvgata, tverrs overfor Elverhøi. Mannen i paret var kunde. Hans Jørgen Vik, arkitekt, 29 år. Alltid opptatt av sin perfekte frisyre og veltrimmede skjegg. En ung, fremadstormende arkitekt som allerede i 1956 hadde gjort mye av seg. Hun, Bjørg Turid Johansen, var mer som en jentunge. 21 år, nyansatt journalist i Porsgrunds Dagblad hvor hennes signatur ennå ikke borget for kvalitet. Enkelte ord fra de to fant veien til nabobordet. Guttungen fanga dem opp. Fra ham; skriver godt, interessant, vakker. Fra henne; godt inntrykk, jeg vil gjerne. Før de gikk, allerede etter et glass øl og et glass hvitvin. Det var tross alt søndag ettermiddag. Hun hadde vel levert sitt bidrag til avisen for mandagens utgave før dette fant sted og han hadde vel fri, fri til å ta seg en øl når som helst på en søndag etter kirketid. Det er mulig ordene som fant veien til gutten ikke falt nøyaktig slik, men han var seinere helt sikker på smilene, rødmene, håndbevegelsene. Da de reiste seg, var de par. Hand i hand ut av restauranten. Et lite kyss i døra før de stupte ned trappa. Det er rart med det. Noen minner sitter sterkere i enn andre.

Inge Jørgensen
4 år 6 mnd.